

יהיה לך

שכינה זו תפילה

פרי הארץ לך לך

תפילה – מהי? סיזור שבחו של מקום, שירת הבקשות, ואיך כל זה מתקשר ל"תהו ובהו", דביקות ואמונה. כדאי לעיין!!

'ארז"ל תפילה באותו מקום מנין וכו'. והנה על דרך הפסוק **'והאמין בה' יחשבה לו צדקה'**. וארז"ל לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואח"כ יתפלל. כי השכינה היא הנקראת תפילה'. בפשטות ניתן לבאר שכשאדם נפגש עם חברו ורוצה ממנו דבר מה, תחילה אומר לו מילים טובות ושבחים ולאחר מכן פונה אליו בבקשה. כמו כן בין אדם למקום, תחילה יסדר אדם ברכות השבח לקב"ה אלו הן הברכות הראשונות הגדול הגבור והנורא, מכלכל חיים וכו'... ולאחמ"כ יכול לפנות בבקשה של הברכות האמצעיות, סלח לנו, רפאנו, ברך עלינו... וכו'. הפרי הארץ זי"ע כדרכו מעמיק להבהיר את דרך עבודת ה'. **מהי בכלל תפילה?** התפילה מתחלקת לכמה רבדים. א. תיבות התפילה. ב. עומק החיבור שאדם מגיע לדביקות עם בוראו מחמת התפילה. אך מקדים הפרי הארץ להדגיש כי אותה **תפילה של דביקות** היא הנקראת **'שכינה'**. דבר זה מצריך ביאור מקדים. אנו יכולים מצד אחד להתפלל עם תיבות התפילה ובזאת קיימנו את החלק החיצוני של התפילה אך לחלק הדביקות של התפילה אפשר להגיע רק על ידי אמונה – כלומר התפשטות מכל רגש והבנה. **כיצד נגיע לבחינה שנקרא 'אמונה'?** הקב"ה הוא אין סוף והוא בלתי מוגבל, ועלה ברצונו לברוא אותנו המוגבלים. (והטעמים מובאים בספה"ק כגון 'אין מלך בלא עם' והקב"ה רצה שאנו נפרסם את אלקותו בעולם ועוד 'עולם חסד יבנה' שרצה להיטיב לברואיו...) אך מצד אחד אם המוגבל יידבק בבלתי מוגבל הוא יתבטל ולא יהא ניכר כלל. לשם כך ברא הקב"ה את העולם בהשתלשלות של אורו הרוחני עד שנהיה מצב שהמוגבלים יכולים 'לסבול' ולהכיל את האור הזה. ולדוגמא אם יש לנו מכשיר חשמלי צריך לחבר אותו לשקע. אך מובן שאם אדם יחבר מכשיר פשוט לתחנת הכח הראשית – המכשיר יתפוצץ כי אינו יכול להכיל את העוצמה הזו. והנמשל מובן. משל נוסף הוא לאדם שהמציא מכונת משקאות, המטרה – שאנשים יקנו ויהנו על ידי שיכניסו מטבעות למכשיר, אך אם המכשיר יוציא שתיה מעצמו ללא תשלום, אמנם המכונה פעילה אך היא לא משיגה את מטרתה, כי ללא המטבעות והרווח לא יהיה מיחזור של שתיה חדשה וכו'... להבדיל כמובן הקב"ה ברא ממציות האין שלו מציאות של 'יש', אך מצד אחד אותו 'יש' הוא תכונה שנותנת לאדם את הכוחות לשלוט וא"כ הוא כמו המכונה שמוציאה שתיה ללא הכסף וללא הרווח... ואם לא היה לנו כוחות כלל, לא היינו מגיעים לשום תקשורת בין המאציל לנאצל, מחמת קוצר ההשגה ולכן היתה ההשתלשלות הזו במינון מסוים עד המוצר המוגמר שהאין סוף נשאר אין סוף, והמוגבל לא הופך לאין סוף (על אף שהקב"ה טבע בו כוחות), אלא מנצל את הכוחות שניתנו לו כדי למכסם את רצון הבורא – לתקשר עם הקב"ה ועי"כ לפרסם את שמו בעולם. כעת אפשר להתקדם: המקום היחיד שהתקשורת הזו יכולה לעבוד נקראת **'תהו ובהו'**. הנאצל חי מרגשות, תחושות, משלים ותובנות וכו'. ומנגד הקב"ה הוא אי"ס אין אצלו מושג כזה של רגשות או תחושות והבנות, כמובא בזוה"ק 'לית מחשבה תפיסה ביה כלל', אמנם גם 'לית אתר פנוי מיניה'. אז איך יתכן שיצור גשמי נאצל ומוגבל יגיע לקשר עם הבורא ב"ה? **האמונה:** האמונה היא הגעגועים והכיסופים כפי שמתאר זאת המהר"ל, (צמאה לך נפשי, כלתה לתשועתך נפשי.. תהלים) כשאדם חושב על העובדה שהקב"ה נמצא בכל מקום ומחיה את הכל הוא יכול להגיע להכנעה גמורה וביטול לאין סוף. **האמונה יוצרת את המגע המקסימלי בין המוגבל לקב"ה שהוא אינו מוגבל.** וכפי שביארנו בשיעור הקודם לאחר שני השלבים של הרגשות, והמחשבה השכלית. אם נישאר רק עם

הרגשות ולא נעבוד איתם אנו יכולים לצאת 'לטיול' ארוך אך לא נגיע ליעד שלנו, כמו כן עם המחשבות. **הרגשות וכן המחשבות הן צורך חיוני שהקב"ה טבע בנו**, (הכוחות, כפי שהסברנו לעיל) **כדי להוביל אותנו ליעד הנכסף, האמונה – הקשר עם הבורא ע"י שנעשה איתם 'עבודה' להכיר במציאות הבורא בחיינו**. ר' אשר היה מתאר זאת לשני חולים שיש להם אותה מחלה ה"י, אחד מיואש והשני שמח ומחוזק, ההבדל ביניהם שהשמח הוא מאמין ומחובר למקור הכח והשמחה ומשם הוא יונק עוז ותעצומות לעבור את המצב שלו... גם אמונה בדבר גשמי היא אמונה – אך מכיון שהגשמי הוא מוגבל, גם האמונה לבסוף היא מוגבלת. משא"כ אמונה בבורא היא התחברות לאין סוף וע"כ משם אפשר להמשיך ג"כ כוחות אין סופיים. נחזור לרגע למשל הראשון של תחנת הכח, שם ביארנו שמצד אחד אם נחבר את המכשיר ישירות לכח הראשי הוא יישרף ואם לא נחבר כלל לא יהיה חשמל ולא נוכל להשתמש במכשיר... זו הפעולה שעושה לנו התפילה וכן קיום המצוות. כל מצוה שאדם עושה היא מפעילה ומזינה אותו רוחנית אפי' בלי שירגיש כלל. הפסוק אומר '**וצדיק באמונתו יחיה**'. הצדיק הוא זה שמחבר את עצמו למקור החיות על ידי – האמונה. **נקודת ה'תהו ובהו': כאבים ומעברים**. הויתור על ההבנה שלנו בכאב, היא זו שמכניסה אותנו בסופו של דבר לאמונה בה'. הוי אומר לאחר שאדם עובר כאב ומתפלל לה' (לעולם יסדר אדם שבחו של מקום) שיעזור לו בכאב. אז מגיע לנקודת אמונה (ואח"כ יתפלל) שבאמת לא יודע כיצד לנהל את הדברים ואז זוכה להתקשר בדביקות עם הבורא על ידי שמנתק את מקומו ונותן כביכול לקב"ה מקום להיכנס בעובי הקורה. הכאב הוא מחויב המציאות להביא את האדם לאמונה כי בלי זה לעולם אדם לא יוותר על מקומו, כי זה נגד ההיגיון והטבע שהקב"ה ברא אותו, עם כוחות של שליטה והבנה של כל דבר, ולפתע הוא צריך לוותר על ההבנה שלו. וכך תאר זאת ר' אשר זי"ע '**בעל כרחך אתה חי**', ע"י שבע"כ של האדם שזהו הכאב, מביאים אותו למצב שנגד הטבע שלו כדי שיתן שם את ההכנעה ויבוא לדביקות – מטרת הבריאה! אם נשכיל להבין את המהלך הזה נזכה להגיע ל'**טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך**' כלומר, את הכאב אנו לא יכולים לעצור אך בהסתכלות של אמונה זה ייהפך אצלנו לטוב. הבעיה שלנו שאנו מחפשים להתפטר מהכאב על ידי סגולה כזו, והקבר ההוא והקופה היא, ומהלך של אמונה ואז מגלים לפתע שזה לא בדיוק עזר לנו... אך האמת שפספסנו את הנקודה המרכזית שהיינו צריכים באמת לחפש – את הדביקות בה'. ר' אשר זי"ע '**היה נוהג לומר, שמי שמחפש את ה', לא ימצא אותו לעולם**. כי הקב"ה אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף. אך אם האדם יקשיב לשפל והאפסיות וחוסר האונים שלו, וזה יביא אותו לשאלה מי כן מחיה אותו בכל זאת – מיד יגלה את מציאות הו"י"ה. העובדה המנחמת ביותר בדרך זו היא שהאמונה 'מובנית' כבר בתוכנו ואין זה 'חלק' שצריך לייבא מהיכן שהוא. ונסיים בעוד יסוד חזק שאמר ר' אשר זי"ע: מובא בקהלת '**... כיתרון האור מן החושך**'. בפשטות ההסבר הוא שאם נכנס לחדר חשוך ונדליק את האור מיד נגלה את יתרון האור על החושך. בחב"ד נתנו עוד פירוש לדברים, שישנם ב' מיני אור, האור שמאיר את החושך, והאור שמאיר ביום שהוא אינו ניכר כמו הנר מול האבוקה שהוא מתבטל מפני האור של האבוקה. נמצא א"כ שהאור שמאיר את החושך יותר ניכר. ור' אשר באר, שהאש קיימת בעולם, אך כדי להביאה לידי ביטוי אנו חייבים את הנר שיישרף כדי לתרגם את האור, וכמו כן הנר לבד ללא האש גם הוא לא יביא את האור לידי ביטוי... כמו כן הנשמה עצמה ללא גוף, נמצאת היכן שהוא אך אינה באה לידי ביטוי אלא כשהיא ניתנת בתוך הגוף. אמנם בתוך הגוף יש לנו 'עבודה', להכיר שאנו זה החושך והקב"ה מאיר בנו ע"י הנשמה. אך זה חייב לבוא על ידי השריפה (הכאב) בו אנו מגלים את יתרון האור (הנשמה) על החושך (הגוף). אבל אם האדם חושב שהגיע לאיזו דרגה שהוא מאיר אזי הוא לא נמצא כלל באור כי לא הגיע לדביקות בורא. כעת נוכל להבין את דברי הפרה"א, שכונה זו תפילה. איזו תפילה? בתחילה תפילה של אמירת תיבות התפילה, שמאירים באדם ומביאים אותו לחלק העיקרי של התפילה – הדביקות בה'.

אודות היהלום:

הרעיון הטמון ביהלום הינו כאשר נניח אותו בחדר חשוך ונאיר עליו עם פנס רב עוצמה – או אז החדר יאיר בשלל צבעים וגוונים. ככל שהיהלום יהיה מלוטש יותר כך נגלה גוון נוסף שנשבר באופן מופלא על קירות החדר...

כך גם אנו כאותו יהלום, הקב"ה מאיר דרכנו את אורו רב העוצמה – ודווקא בנקודות החושך שבנו – הניסיונות והמעברים, כל אחד מהם הוא ליטוש שמאיר את אור ה' בגוון מיוחד נוסף. בהצלחה.

לעילוי נשמת ולהצלחת:

היו שותפים לזיכוי הרבים התקשרו עכשיו או שלחו הודעת מייל לכתובת למטה:

לע"נ ר' אשר ב"ד אריה מדדכי
ת.נ.צ.ב.ה.

לתגובות הערות והארות: 0527645800
bingnaftali@gmail.com

פינת הליטוש

יתרון האור מן החושך – כדי למצות את האור הנר חייב להישרף – מציאות הגוף עם הנשמה היא כדי להאיר את העולם, אך רק בכאב ש'שורף' את הגוף ניתן להתחבר לאור הנשמה ולהגיע לדביקות בבורא יתברך. וזהו 'תהו ובהו'.